

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑΙΤΗΣΙΑΣ

ΟΙ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗΣ

Η ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗ ΣΤΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ :

ΕΝΑ ΕΡΓΑΛΕΙΟ ΠΡΟΛΗΨΗΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΕΥΣΗΣ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΤΑΝΑΛΩΝΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΥΣ

Άρθρο της **Élodie - Anne Télémaque**, Δικηγόρου, Διαμεσολαθήτριας, αποφοίτου της Σχολής Κοινωνικών και Οικονομικών Επιστημών του Καθολικού Ινστιτούτου των Παρισίων. Μέλος της Ένωσης Ευρωπαίων Διαμεσολαβητών και της Ακαδημίας Διαμεσολάβησης

Μετάφραση: Απόστολος Γιαννακούλιας, ασκούμενος δικηγόρος

Η διαμεσολάβηση είναι μια εναλλακτική μέθοδος επίλυσης διαφορών ('alternative dispute resolution' ή ADR στα αγγλικά) που χρησιμοποιείται σε ένα όλο και πιο ευρύ φάσμα του οικονομικού και κοινωνικού τομέα.

Στη πνευματική ιδιοκτησία, όπως και σε άλλους τομείς, η διαμεσολάβηση είναι αυτή τη στιγμή σε άνθηση.

Η διαμεσολάβηση (στη Γαλλία) ενδέχεται να είναι είτε συμβατική, είτε δικαστική (άρθρα 131-1 ως 131-15 του Γαλλικού Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, που εισήγαγε ο νόμος της 8ης Φεβρουαρίου 1995).

Στην παρούσα φάση, με τη διαμεσολάβηση ρυθμίζονται ετησίως μερικές δεκάδες υποθέσεων από εκείνες, που υποβάλλονται στα αρμόδια πολιτικά δικαστήρια –συμπεριλαμβανομένου και του Εμποροδικείου- του Παρισιού, και αποτελούν αντιπροσωπευτικό δείγμα σε εθνικό επίπεδο.

Στο Κέντρο Διαμεσολάβησης και Διαιτησίας των Παρισίων (CMAP), το οποίο σε περίπου 10 χρόνια λειτουργίας ολοκλήρωσε 1.500 υποθέσεις εμπορικής φύσης, οι διαμεσολαβήσεις είναι κυρίως συμβατικές (80-100%) και

Πηγή :

http://www.irpi.ccap.fr:80/pages/index.asp?ID_ARBO=235&ref_page=416

Ίδρυμα Ερευνών για τη Πνευματική Ιδιοκτησία (IRPI – Institut de Recherche en Propriété Intellectuelle)

Ίδρυμα του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου των Παρισίων

αυτές που αφορούν στη πνευματική ιδιοκτησία αντιπροσωπεύουν σήμερα ποσοστό 17% των διαμεσολαβήσεων που έχει αναλάβει.

Ακόμη και αν γίνεται ακόμη σχετικά περιορισμένη χρήση της διαμεσολάβησης, η ανάπτυξη αυτής της εναλλακτικής μεθόδου επίλυσης διαφορών καταδεικνύει, ότι δεν υπάρχει ένας μοναδικός τρόπος για την επίλυση των διαφορών, που αφορούν σε διπλώματα ευρεσιτεχνίας, σήματα, γεωγραφικές ενδείξεις, σχέδια και πρότυπα, δικαιώματα του δημιουργού και συγγενικά δικαιώματα.

Η διαμεσολάβηση στην πραγματικότητα αποτελεί μία επιπλέον μέθοδο απονομής της δικαιοσύνης.

Σύμφωνα με όσα ορίζονται στο νόμο της 8ης Φεβρουαρίου 1995 για τη δικαστική διαμεσολάβηση και την πρόταση Οδηγίας της 22ας Οκτωβρίου 2004 για την αστική και εμπορική διαμεσολάβηση, της οποίας το σχέδιο, που βρίσκεται υπό συζήτηση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, **αναμένεται να ψηφισθεί και να μεταφερθεί στην εσωτερική έννομη τάξη εντός των επόμενων 3 ετών, η διαμεσολάβηση είναι μια φιλική διαδικασία αυστηρά εμπιστευτική, στην οποία δυο ή περισσότερα μέρη με αντικρουόμενα συμφέροντα υποδηθούνται από ένα τρίτο ανεξάρτητο πρόσωπο, ουδέτερο, αμερόληπτο, εκπαιδευμένο στη διαμεσολάβηση, του οποίου αποστολή είναι να επικουρεί τα μέρη, στο μέτρο του δυνατού, ώστε να καταλήξουν μετά από διαπραγμάτευση σε μια λύση, που θα θέτει τέλος στη διαφορά που τους χωρίζει.**

Σημείωση: Οι σελίδες της Διαμεσολάβησης είναι ένθετοι και γι' αυτό έχουν αυτοτελή αρίθμηση, ώστε να μπορεί να αποχωρίζεται από το τεύχος. Θεωρούμε, ότι θα ήταν ιδιαίτερος χρήσιμο, στη περίπτωση που το τεύχος του «Δελτίου Α.Ε. και Ε.Π.Ε.» παραδίδεται στο Λογιστήριο της Α.Ε. ή της Ε.Π.Ε., να δίνεται φωτοτυπία των ένθετων σελίδων (9 - 16) στην Νομική Υπηρεσία / στο Νομικό Σύμβουλο / στο Διευθύνοντα Σύμβουλο / στο Γενικό Διευθυντή / στον Οικονομικό Διευθυντή προς ενημέρωσή του / της και να αρχειοθετούνται για μελλοντική χρήση.

Η θεμελιώδης διαφορά μεταξύ (α) της διαμεσολάβησης και (β) της δικαστικής διαδικασίας ή των άλλων μεθόδων φιλικής επίλυσης διαφορών, όπως η διαιτησία, η έκθεση εμπειρογνομόνων, η συμφιλίωση, η συναλλαγή και η διαπραγμάτευση είναι, ότι **α φ εν ό ς ο διαμεσολαβητής δεν έχει την εξουσία να αποφασίζει για τα μέρη, τα οποία είναι αυτά που κατευθύνουν τη συζήτηση με τη βοήθειά του, και α φ ε τ έ ρ ο υ ότι η διαδικασία παραμένει τελείως εμπιστευτική και εξαιρείται της αρχής της εκατέρωθεν ακρόασης**¹.

Παρότι είναι βέβαιο, ότι προκαλεί περιέργεια, ερωτηματικά, ενθουσιασμό ή επιφυλάξεις, αυτή η φιλική «*συνεργατική*» διαδικασία πρόληψης και επίλυσης των διαφορών αποδεικνύεται ότι επιλέγεται από ένα μεγάλο μέρος των δημιουργών και εφευρετών, των οποίων τα συμφέροντα πρέπει να συμφιλιώνονται με αυτά των παραγωγών και των βιομηχάνων που χρηματοδοτούν τη σύλληψη και μετάδοση των έργων και των καινοτομιών τους.

Εκτός από το ζήτημα της **κυριότητας** των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, που εγείρεται κυρίως επ' αφορμή των συγκρούσεων στον εργασιακό χώρο, οι αντιδικίες που ανακύπτουν σε ζητήματα πνευματική ιδιοκτησία αποτελούν συνήθως το αποτέλεσμα είτε μιας **εγκληματικής/παραβατικής** συμπεριφοράς είτε ακούσιων ή μη παρερμηνειών των συμβατικών όρων.

Επίσης, σε ορισμένες περιπτώσεις, δεν φαίνεται συνετό για διαφόρους λόγους να αρχίσει και στη συνέχεια πιθανόν να εγκλωβιστεί κάποιος σε αδιέξοδο αντιδικίας προκειμένου να επιλύσει τη διαφορά. Εξάλλου, η διαμεσολαβητική επίλυση αυτών των διαφορών απελευθερώνει χρόνο και μέσα για την περαιτέρω αντιμετώπιση της **κακόπιστης παρποίησης (contrefacteurs de mauvaise foi)**².

Με την ώθηση στη διαμεσολάβηση, που έδωσε ο νόμος τα τελευταία 12 έτη στη Γαλλία και λόγω της πρότασης οδηγίας που παρουσίασε η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 22 Οκτωβρίου 2004 και ενθαρρύνει την προσφυγή στη διαμεσολάβηση, οι επιχειρήσεις ενσωματώνουν πλέον την τεχνική αυτή επίλυσης διαφορών στη στρατηγική τους.

Ως συνέπεια ενσυνείδητης επιλογής, η τάση φιλικής επίλυσης των διαφορών των επιχειρήσεων επιβεβαιώνεται από την πρόσφατη υπογραφή αρκετών **διακηρύξεων (chartes)**.

Η πρώτη διακήρυξη υπέρ της διαμεσολαβητικής επίλυσης των διαφορών τους υπεγράφη υπό την αιγίδα του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου των Παρισίων και του CMAP στις 22 Νοεμβρίου 2005 από περίπου 50 γαλλικές επιχειρήσεις του CAC 40. Ανάμεσα στις επιχειρήσεις

αυτές διακρίνονται οι L'Oréal, Jean-Paul Gaultier, Thalès, Renault, Saint-Gobain, ACCOR, Galerie Lafayette, Carrefour, Auchan, Danone, EDF, Shell, Total, France Telecom, Alcatel, SFR, επιχειρήσεις με αυξημένο ενδιαφέρον για τη πνευματική ιδιοκτησία.

Η δεύτερη διακήρυξη για τη μεσολάβηση υπεγράφη στις 16 Οκτωβρίου 2006, με τους ίδιους όρους, από περίπου 150 δικηγορικά γραφεία, τα οποία δεσμεύτηκαν να πληροφορούν τους πελάτες τους για την ύπαρξη της διαμεσολάβησης και να εξετάζουν τη δυνατότητα προσφυγής σ' αυτή για τις υποθέσεις που τους ανατίθενται. Οι υπογράφωντες των δυο αυτών διακηρύξεων αποτελούν πλέον την Ακαδημία της Διαμεσολάβησης³. Σταδιακά υιοθετήθηκαν και τομεακές διακηρύξεις, όπως στον τομέα των ακινήτων.

Και άλλες χώρες ακολούθησαν το γαλλικό παράδειγμα υπογράφοντας παρόμοιες διακηρύξεις: όπως χώρες της Μέσης Ανατολής (22 Σεπτεμβρίου 2007) και το Βέλγιο⁴.

Εντούτοις, λόγω του 'νεαρού της ηλικίας' του νόμου της 8ης Φεβρουαρίου 1995 που προβλέπει και ρυθμίζει τη διαδικασία της δικαστικής διαμεσολάβησης στη Γαλλία, η αποδοχή του δεν είναι ανεπιφύλακτη. Αυτό οφείλεται στις δυσάρεστες εμπειρίες που είχαν ορισμένοι συμμετέχοντες σε διαμεσολάβηση και οι σύμβουλοί τους από «εμπειρικούς» (μη εκπαιδευμένους) διαμεσολαβητές που ήρθαν αντιμέτωποι **με την πραγματικότητα και τα λάθη κατά την εφαρμογή** ενός νέου νόμου που αρκείται **να προσφέρει ένα πλαίσιο και δεν καθορίζει – κατόπιν συνειδητής επιλογής του νομοθέτη - το περιεχόμενο της διαδικασίας**.

Οι επιφυλάξεις δεν έχουν πια λόγο ύπαρξης: χάρις των γενομένων ρυθμίσεων από τα πανεπιστήμια, τα κέντρα διαμεσολάβησης και τα ινστιτούτα σε όλη την εθνική επικράτεια και σε διάφορες ξένες Χώρες, οι διαμεσολαβητές είναι σήμερα εκπαιδευμένοι, ακόμα και όσοι λέγονται «εμπειρικοί», και ενδιαφέρονται όλοι (ή σχεδόν όλοι) για την ποιότητα.

Περαιτέρω βήμα ποιότητας: μια σκέψη για την πιθανή διαπίστευση των διαμεσολαβητών προέρχεται σήμερα από την Ακαδημία της Διαμεσολάβησης στη Γαλλία.

Συζητείται η δημιουργία ενός Οργανισμού, ο οποίος, στο πρότυπο του ολλανδικού μοντέλου, που δημιούργησε το Ολλανδικό Ινστιτούτο Διαμεσολάβησης (Netherlands Mediation Institute – NMI), θα επιτρέπει τον έλεγχο και την εγγύηση ποιότητας των διαμεσολαβητών, διατηρώντας την ελευθερία διαμόρφωσης της διαδικασίας χωρίς να τη δεσμεύει με ιδιαίτερα αυστηρούς κανόνες δεδομένου, ότι για να έχει επιτυχή αποτελέσματα χρειάζεται ένα πεδίο ελευθερίας.

Οι συζητήσεις, που γίνονται εκτός συνόρων, παρουσιά-

1. Βλπ. τη μελέτη του Καθηγητή Stephen Besimon, Παιδαγωγικού Διευθυντή του Ινστιτούτου Εκπαίδευσης για τη Διαμεσολάβηση και τη Διαπραγμάτευση, IFOMENE – 21 rue Cassette – 75006 Paris – Τηλ. 01 44 39 52 04 – Fax: 01 44 39 52 87

2. M, Mémoire IFOMENE, Élodie-Anne Télémaque et Valérie Masson-Patrimonio.

3. Académie de la médiation, επικοινωνία: ACE, Marie-Christine Midavaine – 114-116 avenue de Wagram – 75017 PARIS – Τηλ. 01 47 66 30 07 – Fax: 01 47 63 35 78.

4. AME – Bureau des Associations de l'Ordre des Avocats de Paris – 2 rue de Harlay – 75001 PARIS – Τηλ 06 31 0303 23 – Fax: 01 44 32 49 93.

ζουν μια παρόμοια εξέλιξη: από τη συνάντηση που οργανώθηκε στις 14 Ιουνίου 2007 με πρωτοβουλία της Ένωσης Ευρωπαίων Διαμεσολαβητών (Association des médiateurs européens – AME4), που δημιουργήθηκε από το Δικηγορικό Σύλλογο Παρισίων και τον Δικηγορικό Σύλλογο Βρυξελλών σχετικά με τα «εμπόδια που συναντά η ανάπτυξη της διαμεσολάβησης» προκύπτει, πέρα από την κοινή αντίληψη της διαμεσολάβησης, ότι οι αποτυχίες της διαμεσολάβησης σήμερα οφείλονται απαραίτητα σε έλλειψη πληροφόρησης. Γι' αυτό, ας ενημερωθούμε, ας αλλάξουμε! Ας τολμήσουμε να περιπλανηθούμε στο έδαφος της διαμεσολάβησης χωρίς το φόβο του αγνώστου !

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

- Η διαδικασία της διαμεσολάβησης διέπεται από συγκεκριμένες κατευθυντήριες αρχές και κυρίως από την αυτονόητη **αρχή της συναίνεσης/συναινετικότητας (consensualisme)**. Έτσι, τα μέρη απολαμβάνουν απόλυτης ελευθερίας και η διαδικασία χαρακτηρίζεται από ελαστικότητα. Αποφασίζουν ή δέχονται – ανάλογα με το πρόσωπο, που έχει την πρωτοβουλία της διαδικασίας – να προσπαθήσουν να λύσουν τη διαφορά τους μέσω της διαμεσολάβησης.
- Η διαμεσολάβηση είναι δυνατή οποτεδήποτε. Ωστόσο, είναι σημαντικό – αν όχι κάποιες φορές αποφασιστικό – η διαμεσολάβηση σε θέματα πνευματικής ιδιοκτησίας να αρχίσει όσο γίνεται νωρίτερα – καθώς οι άλλες διαδικασίες για επίλυση τέτοιων διαφορών είναι περίπλοκες και συχνά καταλήγουν ακριβές – προκειμένου να μην ευνοείται η **επένδυση στην αντιδικία**.
- Ως προς το αντικείμενο της, η διαμεσολάβηση μπορεί να αφορά σε όλη τη διαφορά ή μέρος αυτής. Μπορεί κυρίως να χρησιμεύσει για να διευκρινιστεί ένα τεχνικό ή **χρηματοοικονομικό ζήτημα**, το οποίο με τη σειρά του θα επιτρέψει να απλοποιηθεί η υπόθεση.
- Η διαδικασία έχει σχεδιαστεί για να είναι σύντομη: η διάρκεια είναι καθορισμένη από τα μέρη, τα οποία μπορούν να αποφασίσουν **να προχωρήσουν** άμεσα στη **συμβατική** διαμεσολάβηση. Στη δικαστική διαμεσολάβηση, η αποστολή του διαμεσολαβητή διαρκεί τρεις μήνες, με δυνατότητα ανανέωσης για μια φορά (άρθρο 131-3 του –γαλλικού- ΚΠολΔ). Τίποτα, ωστόσο, δεν εμποδίζει τα μέρη από να ζητήσουν από τον δικαστή να ορίσει πιο σύντομη προθεσμία. Κάθε διαμεσολαβητής οφείλει, λοιπόν, να είναι διαθέσιμος για να εξασφαλιστεί η ταχεία αντιμετώπιση της διαφοράς.
- Τόσο στη μια περίπτωση διαμεσολάβησης όσο και στην άλλη – συμβατική ή δικαστική – τα μέρη δεν είναι υποχρεωμένα να καταλήξουν σε ένα **αποτέλεσμα**. Το αποτέλεσμα που αναζητείται είναι μια συμφωνία (μπορεί ενδεχομένως να πρόκειται για μια συμφωνία των μερών ότι τελικά διαφωνούν), αλλά τα μέρη δεν είναι υποχρεωμένα να συμφωνήσουν. Τα μέρη, όπως και ο διαμεσολαβητής, έχουν την ελευθερία να διακόψουν τη διαμεσολάβηση κατά τη θέλησή τους.
- Τα μέρη είναι αυτά που επιλέγουν το διαμεσολαβητή: είτε ερχόμενα απευθείας σε επικοινωνία με τον διαμεσολαβητή, είτε μέσω ενός κέντρου διαμεσολάβησης ή, αν χρειάζεται, κατόπιν πρότασης ενός δικαστή. Ένα κέντρο διαμεσολάβησης όπως το Κέντρο Διαμεσολάβησης και Διαιτησίας των Παρισίων (CMAP)⁵ ή μια ένωση, όπως η Ένωση Ευρωπαίων Διαμεσολαβητών θέτουν, για παράδειγμα, στη διάθεση των δικαστών και των δικών τα πρόσωπα των διαμεσολαβητών, των οποίων την εκπαίδευση έχουν πιστοποιήσει και οι οποίοι μπορούν να επιλεγούν σύμφωνα με συγκεκριμένα κριτήρια, όπως η προσωπικότητα και οι ικανότητές τους. Αντίστοιχα, είναι δυνατό να απευθυνθούν στο κέντρο διαμεσολάβησης και διαιτησίας του Παγκόσμιου Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας (WIPO) στη Γενεύη, εφόσον η διαφορά έχει διεθνή χαρακτήρα. Έτσι, η οργάνωση μιας διαμεσολάβησης εξαρτάται αναγκαία από την κοινή βούληση των μερών να αναζητήσουν έναν τρόπο φιλικής διευθέτησης της διαφοράς. Γι' αυτό το σκοπό, ο διαμεσολαβητής οργανώνει μαζί με τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα, με ή χωρίς την παρουσία των συμβούλων που κάθε φορά αυτοί κρίνουν χρήσιμο, μια ή περισσότερες συναντήσεις κοινές ή χωριστές.
- Είναι γενικώς προτιμότερο να έχει προηγηθεί η εκπαίδευση των διαμεσολαβητών. Ακόμα και εάν η κατάρτιση του διαμεσολαβητή στον τομέα που αποτελεί το αντικείμενο της διαφοράς δεν κρίνεται απολύτως απαραίτητη, οι επαγγελματίες της πνευματικής ιδιοκτησίας προτιμούν να έχει καλή γνώση του ζητήματος προκειμένου να 'μιλούν την ίδια γλώσσα'. Τελικά, ακόμα και αυτό το σημείο αφορά τα μέρη και εκείνα πρέπει να συμφωνήσουν.
- Εντούτοις, όσον αφορά τη δικαστική διαμεσολάβηση, ο διαμεσολαβητής πρέπει υποχρεωτικά να ικανοποιεί ορισμένες **προϋποθέσεις** ηθικής, ικανοτήτων και ανεξαρτησίας σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 131-5 του ΚΠολΔ, και κυρίως: **1) να κατέχει, λόγω ενεστώςας ή πρότερης άσκησης μιας δραστηριότητας, τα αναγκαία επαγγελματικά προσόντα που απαιτούνται ώστε να κατανοεί τη φύση της διαφοράς, 2) να πιστοποιεί ανάλογα με την περίπτωση, εκπαίδευση ή εμπειρία προσαρμοσμένη στην πρακτική της διαμεσολάβησης και 3) να παρουσιάζει εγγυήσεις ανεξαρτησίας απαραίτητες για την άσκηση της διαμεσολάβησης.**
- Κατά την άσκηση της διαμεσολάβησης, η θέση και η εξουσία του διαμεσολαβητή εξαρτώνται από το σεβασμό των παρακάτω αρχών:
 - a) της **ανεξαρτησίας του διαμεσολαβητή**, που εγγυάται την εντιμότητά του. Αυτό σημαίνει, ότι δεν ορίζεται

5. CMAP: 39 avenue Franklin Roosevelt – 75008 PARIS – Τηλ. 01 44 95 11 40 – Fax: 01 44 95 11 49.

ως διαμεσολαβητής πρόσωπο το οποίο έχει ή είχε άμεσο ή έμμεσο σύνδεσμο με ένα από τα μέρη, πλην αυτού της συμφωνίας τους για διορισμό του. **Έτσι οι θεσμικοί διαμεσολαβητές**, όπως οι διαμεσολαβητές που συνδέονται με χρηματοπιστωτικούς οργανισμούς, επιχειρήσεις τύπου ή ραδιοτηλεόρασης, ακόμα και αν αυτές είναι δημόσιες, δε φαίνεται να έχουν επαρκείς εγγυήσεις ανεξαρτησίας στο μέτρο, που είναι υπάλληλοι αυτών των Οργανισμών.

β) της απόλυτης εμπιστευτικότητας, βασικό χαρακτηριστικό της διαμεσολάβησης, το οποίο επιτρέπει τη διατήρηση της 'εικόνας' (**εννοείται του διαμεσολαβητή**) έναντι τρίτων, και την εγγύηση της αποτελεσματικότητάς της. Ο σεβασμός της επαφίεται στα μέρη και το διαμεσολαβητή στη διάρκεια αλλά και εκτός της διαμεσολάβησης. Κυρίως στη διάρκεια της διαμεσολάβησης, ο διαμεσολαβητής δεν αποκαλύπτει στη μια πλευρά τα στοιχεία που του έχει αποκαλύψει η άλλη, εκτός και αν έχει την συγκεκριμένη και σαφή συμφωνία της.

Η διαμεσολάβηση δεν περιέχει, λοιπόν, την υποχρέωση σεβασμού της αρχής της εκατέρωθεν ακρόασης, σε αντίθεση με τη συμφιλίωση / συνδιαλλαγή, την πραγματογνωμοσύνη, τη διαιτησία ή τη δικαστική διαδικασία.

γ) της ουδετερότητας του διαμεσολαβητή, ο οποίος, αν και διευθύνει τη διαδικασία για να βοηθήσει τα μέρη να ακούσουν το ένα το άλλο, να μιλήσουν, να κατανοήσουν, να εξετάσουν το πεδίο δυνατής συναίνεσης και να διαμορφώσουν μια συμφωνία, δεν έχει την εξουσία να διευθετήσει τη διαφορά, ούτε να επιβάλει μια ρύθμιση στα μέρη.

δ) της ανεξαρτησίας του διαμεσολαβητή, η οποία εγγυάται την ίση μεταχείριση όλων των μερών, είτε συμπαρίσταται σύμβουλος είτε όχι. Αναφορικά με το σημείο αυτό, οι σύμβουλοι συμμετέχουν στη διαδικασία κατά το μέτρο που επιθυμούν τα μέρη.

Οι σύμβουλοι ενδέχεται να είναι δικηγόροι ή κάθε άλλο πρόσωπο της επιλογής των μερών, με τη σύμφωνη γνώμη του διαμεσολαβητή: άλλοι νομικοί σύμβουλοι, τεχνικοί σύμβουλοι, εμπειρογνώμονες κλπ.

Πρέπει κατά βάση να πρόκειται για δικηγόρους ή τεχνικούς συμβούλους που να ασχολούνται με τη πνευματική ιδιοκτησία. Η παρουσία ειδικευμένων νομικών συμβούλων έχει ιδιαίτερη σημασία στη περίπτωση των διαφορών πνευματικής ιδιοκτησίας, δεδομένου ότι είναι έντονα διαποτισμένη από τη δημόσια τάξη.

■ **Στο τέλος της διαδικασίας**, η διαμεσολάβηση θεωρείται επιτυχής, όταν καταλήγει σε συμφωνία.

Αποτυγχάνει, όταν το ένα ή/και το άλλο μέρος, ο διαμεσολαβητής ή ο δικαστής θέτουν τέλος στη διαδικασία της διαμεσολάβησης.

Εντούτοις, όποιο και αν είναι το αποτέλεσμα, μια προσπάθεια διαμεσολάβησης διευκρινίζει σημαντικά τις

προκείμενες θέσεις και συμφέροντα.

- Η επιτυχία της συχνά εξαρτάται από τον ενεργητικό και δημιουργικό ρόλο των συμβούλων των μερών, οι οποίοι:
 - με τη γνώση του φακέλου, που διαθέτουν, εκτιμούν την ευκαιρία και τη συγκυρία της διαμεσολάβησης,
 - βοηθούν τους πελάτες τους στην οργάνωση και την προετοιμασία της διαμεσολάβησης,
 - τους συμβουλεύουν για κάθε νομικό, διαδικαστικό ή πρακτικό ζήτημα,
 - συμμετέχουν επίσης μαζί τους για την επεξεργασία δημιουργικών λύσεων,
 - κατόπιν συντάσσουν και εγγυώνται τη νομιμότητα της συμφωνίας που θα συνομολογηθεί.

Γι' αυτό ο διαμεσολαβητής θεωρεί χρήσιμη και ενθαρρύνει τη συνδρομή των συμβούλων όταν συμμετέχουν στη διαμεσολάβηση.

Εξ άλλου είναι πάντα δυνατό – είτε σε δικαστική είτε σε συμβατική διαμεσολάβηση – να επικυρωθεί η συμφωνία της διαμεσολάβησης για να της δοθεί εκτελεστότητα.

- Τέλος, όσον αφορά το *κόστος* της διαμεσολάβησης, ο διαμεσολαβητής εργάζεται με σκοπό την εξεύρεση μιας συμφωνίας μόνο όταν αυτή εναρμονίζεται με τα συμφέροντα των μερών. Δεν τον απασχολεί το ύψος του τυχόν ποσού που θα συμφωνηθεί διότι πέραν των εξόδων του τού καταβάλλεται αμοιβή σύμφωνα με τις διατάξεις περί συμβάσεως έργου ή με ωριαία αποζημίωση ανάλογα με το χρόνο που διέθεσε.

Εντούτοις, προκειμένου να διατηρήσει την ουδετερότητά του, ο διαμεσολαβητής δεν πρέπει να ενδιαφέρεται για το αποτέλεσμα που θα επιτευχθεί. Οφείλει να μη δεχτεί καμία προαιρετική συμπληρωματική αμοιβή επί τη βάσει του αποτελέσματος, ή αμοιβή με ποσοστά ή κατ' αποκοπήν.

Ομοίως, είναι προτιμότερο για το σκοπό αυτό να μην επιτρέπεται να καταβληθεί η αμοιβή του (ή να γίνει η κατάθεση χρημάτων) μόνο από το ένα μέρος, ως ακόμα μια εγγύηση προς τα μέρη για την αμεροληψία του διαμεσολαβητή.

Στην πράξη, στο CMAP η πλειοψηφία (49%) των εμπορικών διαμεσολαβήσεων στοιχίζει μεταξύ 5.000 € και 10.000 € και το κόστος είναι γενικά μικρότερο απ' ό,τι, αν τα μέρη προσφύγουν σε ανεξάρτητο διαμεσολαβητή.

Παράλληλα, η συμμετοχή συμβούλων αντιπροσωπεύει ένα κόστος, το οποίο πρέπει να συζητείται προηγουμένως με τον πελάτη.

ΤΥΠΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ ΠΟΥ ΕΠΙΛΥΟΝΤΑΙ ΜΕ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗ

Στην πράξη, ο τομέας των συμβάσεων επί δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας είναι ο κατ'εξοχήν τομέας διαμεσολαβητικής επίλυσης των διαφορών, που προκύπτουν από αυτές.

Η διαμεσολάβηση έχει σημαντικό ρόλο να παίξει και είναι πολύτιμο εργαλείο πρόληψης των διαφορών, που ανα-

κίππου στη πολύ προσωπική σχέση εργασίας ή στις συμβάσεις επί δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας.

Στην πραγματικότητα, η αβεβαιότητα και η ευπάθεια των εξαρτημένων σχέσεων ή τουλάχιστον αυτών που χαρακτηρίζονται από το αίσθημα εξάρτησης και υποταγής μεταξύ, για παράδειγμα, εφερευτών και βιομηχάνων, δημιουργών και παραγωγών, συγγραφέων και εκδοτών, καλλιτεχνών και εμπόρων τέχνης, στυλιστών ή σχεδιαστών και κατασκευαστών οδηγούν συχνά τους πρώτους, είτε είναι μισθωτοί είτε όχι, να καταγγέλλουν, να επικαλούνται ή να υπερασπίζονται τα δικαιώματά τους έναντι των δευτέρων μέχρι το ξέσπασμα μιας σύγκρουσης ή ρήξης που ετράφη από το μίσος και οδήγησε σχεδόν χωρίς επιλογή σε μια δικαστική διαδικασία.

Η διαμεσολάβηση βρίσκει πρόσφορο έδαφος στις συμβατικές σχέσεις μεταξύ δημιουργών – εφευρετών και των επιχειρήσεων που παράγουν αγαθά και υπηρεσίες καθώς και των υπεύθυνων για την υλοποίηση του σχεδίου ή προτύπου, και ενθαρρύνει την καλύτερη κατανόηση μεταξύ τους και τη διατήρηση της ποιότητας, της αποτελεσματικότητας και τη διασφάλιση των σχέσεών τους. Το ίδιο ισχύει στις σχέσεις μεταξύ των κατόχων άδειας και των ιδιοκτητών ή ακόμα μεταξύ των διανομέων και των παραγωγών.

Από την άποψη της επιχείρησης, αυτή αφιερώνει προσπάθειες και χρήματα για να προστατεύσει τα εμπορικά σήματα, τα σχέδια και τα υποδείγματα ή τις πρωτότυπες δημιουργίες.

Έχει συμφέρον:

- να διατηρεί και διασφαλίζει στο μέγιστο δυνατό τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας,
- να αποφεύγει τη διάχυση του know-how,
- να διατηρεί την καλύτερη συνοχή,
- να διατηρεί εμπορικές σχέσεις εμπιστοσύνης.

Σε κάθε περίπτωση, ο προγραμματισμός είναι αναγκαίο στοιχείο της στρατηγικής⁶.

Η προσθήκη, λοιπόν, μιας ρήτρας διαμεσολάβησης στις συμβάσεις με τους προμηθευτές της επιχείρησης, τους κατόχους άδειας και τους υπαλλήλους της, σύμφωνα με τους όρους της οποίας οι συμβαλλόμενοι θα προσπαθήσουν να λύσουν ειρηνικά τις διαφορές που θα προκύψουν μεταξύ τους συναντούμενοι στο πλαίσιο μιας διαμεσολάβησης, πριν επιχειρήσουν μια δικαστική διαδικασία ή προκαλέσουν μια δικαστική απόφαση κατ' ουσίαν, συνιστά ένα εργαλείο συναγερμού και, κατ' ένα τρόπο, ελέγχου, αλλά επίσης και ένα καταπληκτικό εργαλείο πρόληψης.

■ Η διαμεσολάβηση θρύνει επίσης πεδίο στον τομέα της παραβίασής των δικαιωμάτων.

Σε περίπτωση που διαπιστωθεί προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας τα οποία ανήκουν σε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, είναι δυνατή η προσφυγή στη διαμεσολάβηση, από τη στιγμή που τα εν λόγω μέρη συμφωνούν, ακόμα και όταν δεν υπάρχει καμιά σχετική ρήτρα στη σύμβαση

ή ούτε καν σύμβαση (κάτι πολύ συχνό όσον αφορά την **παραιοποίηση**).

Πράγματι, ένα μέρος μπορεί σκόπιμα να προτείνει διαμεσολάβηση ad hoc πριν καν εμφανιστεί το ζήτημα τριβής:

- όχι μόνο πριν τη λύση της σύμβασης,
- αλλά επίσης σε περίπτωση μη συμμόρφωσης με προειδοποιητική επιστολή παύσης των παράνομων πράξεων και επικείμενης προσφυγής του ζημιωθέντος στη δικαιοσύνη,
- όταν δεν έλαβαν χώρα ή απέτυχαν οι διαπραγματεύσεις μεταξύ των δικηγόρων,
- σε περίπτωση μη ηθελημένης προσβολής, διότι στην πλειονότητα των περιπτώσεων, ο δράστης αυτός θα σταματήσει τη δραστηριότητά του ή θα δεχθεί να διαπραγματευθεί μια συμφωνία (χορήγηση άδειας, εκχώρηση...),
- όταν ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο που θεωρεί τον εαυτό του θύμα μιας προσβολής εκτίμησε τις πιθανότητες να κερδίσει ενώπιον του δικαστηρίου αποζημίωση που εύλογα θεωρεί, ότι θα του επιδικασθεί, καθώς και ολική ή μερική αποπληρωμή των εξόδων του δικηγόρου σε περίπτωση, που κινήθηκε δικαστικά, διαδικασία, που συχνά θεωρείται, ότι είναι χρονοβόρα, ακριβή και δεν αποτελεί απαραίτητα αποτελεσματικό μέσο για την οριστική επίλυση μιας διαφοράς πνευματικής ιδιοκτησίας και την παύση της παράνομης συμπεριφοράς.

■ Έπειτα, η διαμεσολάβηση μπορεί να διεξαχθεί στη διάρκεια της δικαστικής διαδικασίας, με ad hoc συμφωνία ή με δικαστική διαμεσολάβηση.

Από αυτή την άποψη, ταιριάζει να υπογραμμίσουμε, ότι η διαμεσολάβηση, χάρη στην ευελιξία της, προσαρμόζεται σε διαφορές που έχει διακλαδώσεις σε διεθνές επίπεδο.

Πράγματι, γνωρίζουμε, ότι πέρα από διαφορές με χαρακτήρα καθαρά εθνικό, το αντικείμενο της πνευματικής ιδιοκτησίας αξιοποιείται σε κάποιες εθνικές και περιφερειακές αγορές. Αυτό οφείλεται στη διεθνοποίηση των αγορών, αλλά κυρίως στη φύση της πνευματικής ιδιοκτησίας που προσφέρεται για εκμετάλλευση σε διεθνές επίπεδο.

Η αξιοποίηση των διαφορετικών αγορών προκαλεί συγκρούσεις μεταξύ των μερών που υπάγονται στη δωσιδικία διαφορετικών κρατών. Αυτό καθιστά κατάλληλη την προσφυγή σε ουδέτερη μέθοδο διακανονισμού σε σχέση με τις χώρες αυτές και σε μια ενιαία διαδικασία για τον κανονισμό της διαφοράς, επιτρέποντας την αποφυγή της παράστασης ενώπιον δικαστηρίου σε όλες τις παραπάνω περιπτώσεις.

Στο πλαίσιο μιας εκκρεμούς δικαστικής διαδικασίας ενώπιον εθνικών δικαστηρίων, η προτεινόμενη διαμεσολάβηση μπορεί να αποτελέσει την αφορμή για τη διευθέτηση της διαφοράς μεταξύ των κατόχων τίτλων πνευματικής ιδιοκτησίας που φιλονικούν για τα δικαιώματά τους σε κοινοτική κοινοτική, διεθνή, ακόμα και σε παγκόσμια κλίμακα και έτσι να αποδειχθεί χρήσιμη για την παγκόσμια επίλυση των περισσότερων διαφορών.

6. 'Que faire en cas d'atteinte à un droit de propriété intellectuelle?', Revue de l'OMPI, janv.-févr. 2004.

Επιπρόσθετα, στον τομέα των παραβάσεων, οι προσβάλλοντες τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας δρουν σε διεθνή κλίμακα και δεν είναι εύκολο να οδηγηθούν ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και στη συνέχεια να εκτελεσθούν οι σε βάρος τους ληφθείσες αποφάσεις.

Παρότι ο μηχανισμός των απαιτήσεων από εγγύηση εκπληρώνει συχνά απολύτως το ρόλο του εντός μιας δικαστικής διαδικασίας, η διαμεσολάβηση προσφέρει στην περίπτωση αυτή ακόμα μια δυνατότητα, αυτή της διεξαγωγής της στο εξωτερικό, στο έδαφος όπου βρίσκονται οι παράβατες.

■ **Τελικά, τα μέρη μπορούν να οργανώσουν διαμεσολάβηση ad hoc για να ρυθμίσουν τη συνέχεια μιας δικαστικής διαδικασίας, πράγμα που ενδιαφέρει ιδιαίτερα στην εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων (οργάνωση της εκτέλεσης στο εξωτερικό, κατανομή της πληρωμής της αποζημίωσης για την αποφυγή της αίτησης για κήρυξη σε πτώχευση, διαδικασίες δικαστικής εκκαθάρισης και απώλειας εργασίας, τακτοποίηση των υποχρεωτικών δικαστικών δημοσιεύσεων, κατάσχεση του εξοπλισμού, των παραποιημένων εμπορευμάτων, είσπραξη οφειλομένων και μέτρα καταστροφής).**

■ Έτσι, η διαμεσολάβηση είναι ένα εργαλείο προληψης και ειρήνευσης, που χρησιμοποιείται σε όλα τα στάδια της αντιδικίας σχετικά με δικαιώματα πνευματικής και βιομηχανικής ιδιοκτησίας – εκπόνηση και διαχείριση των δικαιωμάτων, προ της αντιδικίας, αντιδικιών (σε πρώτο βαθμό ή κατ' έφεση), μέτρα αναγκαστικής εκτέλεσης – για όλη ή μέρος της διαφοράς.

■ **Αυτή η εναλλακτική διαδικασία παρουσιάζει περισσότερα πλεονεκτήματα σε σχέση με τις δικαστικές συγκρούσεις.**

α) Πέραν της ουσιαστικής ταχύτητας και οικονομίας που επιτρέπει έναντι του κόστους της δικαστικής διαδικασίας, η διαμεσολάβηση παρουσιάζει το αξιοσημείωτο πλεονέκτημα να επιτρέπει τη δημιουργία και το σχεδιασμό λύσεων προσαρμοσμένων στη διαφορά.

Η διαμεσολάβηση επιτρέπει την επίτευξη μιας λύσης 'στα μέτρα των μερών', η οποία δε θα είχε εκδοθεί από ένα δικαστήριο, όπως για παράδειγμα:

- περιορισμός της προστασίας του σήματος,
- παραχωρήσεις στο γεωγραφικό εύρος της εκμετάλλευσης,
- δήλωση συγκατάθεσης για την εγγραφή τίτλων πνευματικής ιδιοκτησίας,
- εφαρμογή διασταυρούμενων αδειών.

Προσφέρει την ελευθερία:

- οργάνωσης των σχέσεων μεταξύ συνεταιρών ή μεταξύ ανταγωνιστών, υπό την επιφύλαξη βέβαια της νομοθεσίας περί προστασίας του ανταγωνισμού,
- επίλυσης θεμάτων που δεν έχουν ακόμα επιλυθεί από τα δικαστήρια ώστε να υπάρχει σχετική νομολογία,
- εκπόνησης ουσιαστών λύσεων που θα επιτρέψουν την αποφυγή καταστάσεων αδιεξόδου ή παράλυσης και

τη συνέχιση της εκμετάλλευσης των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας μέχρις ότου επέλθει νομική ή δικαστική λύση.

β) Η εμπιστευτικότητα της διαμεσολάβησης είναι ένα άλλο ουσιώδες πλεονέκτημα στις διαφορές πνευματικής ιδιοκτησίας.

Λαμβανομένου υπόψη του διεθνούς χαρακτήρα της εκμετάλλευσης της πνευματικής ιδιοκτησίας, υπάρχουν συχνά καλοί λόγοι να επιθυμούν τα μέρη την εμπιστευτική ρύθμιση της διαφοράς. Ο κύριος ενός δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας που διαθέτει άδειες σχεδόν παντού στον κόσμο θα μπορούσε να θέλει να τακτοποιήσει τη διαφορά που προέκυψε με έναν από τους αδειούχους, χωρίς υπερβολική δημοσιότητα. Ομοίως, η δημοσιότητα διαφοράς, που αφορά στην **κυριότητα** ή την ισχύ του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας (διπλώματα ευρεσιτεχνίας, σχέδια και υποδείγματα, δικαιώματα του δημιουργού ή συγγενικά δικαιώματα) μπορεί να αποδειχθεί μοιραία για την επιτυχή εκμετάλλευση ενός προϊόντος ή ενός έργου.

γ) Η διαμεσολάβηση διακρίνεται για το «κάτι παραπάνω» που προσφέρει λόγω της αποτελεσματικότητάς της, πράγμα που την κάνει να είναι μία από τις καλύτερες εναλλακτικές μεθόδους για την αποφυγή ή τη ρύθμιση μιας διαφοράς.

Πράγματι αποδίδει πολύ καλά αποτελέσματα. Οι στατιστικές σε διάφορους τομείς και σε διάφορες χώρες αποδίδουν ένα ποσοστό επιτυχίας της τάξης του 75-80%⁷.

Τα στοιχεία αυτά επιβεβαιώνονται από το CMAP, σύμφωνα με το οποίο η διαμεσολάβηση είναι αποτελεσματική κατά μέσο όρο σε ποσοστό 78% το 2007 έναντι 76% το 2006 (ή 80% για τις συμβατικές διαμεσολαβήσεις έναντι 84% το 2006 και 74% για τις δικαστικές διαμεσολαβήσεις έναντι 68% το 2006).

Υπάρχει έτσι λόγος προσφυγής στη διαμεσολάβηση στον τομέα της πνευματικής ιδιοκτησίας με σημαντικά περιθώρια επιτυχίας, όταν:

- μια φιλική διευθέτηση είναι πιθανόν αναπόφευκτη και το αποτέλεσμα της δικαστικής διαδικασίας μοιάζει ιδιαίτερα απρόβλεπτο,
- τα μέρη θέλουν να διατηρήσουν ή να δημιουργήσουν εμπορικές σχέσεις (για παράδειγμα χορήγηση άδειας, δικαιοχρηση – franchise, σύμβαση προμήθειας ή διανομής),
- η διαφορά προέρχεται από τη μεταβολή των συνθηκών, από απρόβλεπτα λάθη ή **παρερμηνείες**,
- αρμόζει διακριτικότητα στη διαφορά: τα ζητήματα που 'παίζονται' είναι ευαίσθητα και επιφέρουν την αποκάλυψη εμπορικών μυστικών ή τη δημιουργία εγγράφων ή μαρτυριών των διευθύνοντων,
- η δημοσιότητα μιας δυσμενούς δικαστικής απόφασης θα είχε αρνητικές συνέπειες σε επίπεδο «εικόνας» της επιχείρησης ή της δραστηριότητας,

7. La Médiation, modes d'emploi, ouvrage collectif, Editions A2C Médias, 2007.

- επιβάλλεται να δοθεί γρήγορη λύση ώστε το ενδιαφερόμενος μέρος να μπορεί να οργανωθεί και να δράσει στη συνέχεια (για παράδειγμα στην περίπτωση μιας επικείμενης διαφημιστικής καμπάνιας ή παρουσίασης στην αγορά ενός νέου προϊόντος),
- όταν οι εκτιμήσεις για θέματα εκτός της διαφορά επιβάλλουν μια γρήγορη λύση (για παράδειγμα λόγω μεταβίβασης επιχείρησης ή συγχώνευσης),
- το πιθανό αποτέλεσμα μιας δικαστικής διαδικασίας θα είχε πολύ σοβαρές συνέπειες σε περίπτωση για παράδειγμα απαγόρευσης χρήσης ή εκμετάλλευσης, ακύρωσης ή έκπτωσης από τα δικαιώματα,
- η φύση της διαφοράς είναι ιδιαίτερα τεχνική ή περίπλοκη, με υψηλό προσωπικό ή οικονομικό κίνδυνο,
- η διαφορά έχει διακλαδώσεις σε διεθνές επίπεδο και απαιτεί συνολική ρύθμιση.

Αντιθέτως, η διαμεσολάβηση μοιάζει καταδικασμένη σε αποτυχία, για παράδειγμα, σε περίπτωση απάτης, εκδήλωσης κακής πίστης, όταν τα μέρη δεν έχουν κανένα σκοπό να αποκτήσουν εμπορικές σχέσεις ή να διατηρήσουν τις σχέσεις ανταγωνισμού ή ακόμα όταν ένα από τα μέρη αναζητά ένα αποτέλεσμα που μόνο η δικαστική εξουσία μπορεί να το παρέχει (όπως ένα δικαστικό προηγούμενο, μια ποινική καταδίκη ή μια **απαλλαγή, ασφαλιστικά μέτρα** ή την **αναστολή ενός μέτρου εκτέλεσης**).

Πέραν τούτου, η διαμεσολάβηση δεν δικαιολογείται, όταν αγγίζει θέματα δημόσιας τάξης και όταν εμφανίζεται απαραίτητο στα μέρη ή στον επιφορτισμένο με την υπόθεση δικαστή να εκδοθεί δικαστική απόφαση, να υπενθυμίσει στα μέρη την ισχύουσα νομοθεσία ή να την ερμηνεύσει (όπως στη περίπτωση διαφορών σχετικά με την **παράδοση δικαιωμάτων**, με ακυρότητα ή έκπτωση από το δικαίωμα).

Στην περίπτωση αυτή, τα μέρη δε θα ζητήσουν διαμεσολάβηση ούτε ο δικατής θα την προτείνει, αλλά θα αποδώσει 'δίκαιο'.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Συνεπώς, η διαμεσολάβηση δεν έχει την τάση να επιλύει όλες τις συγκρούσεις που σχετίζονται με τη πνευματική ιδιοκτησία, αλλά είναι βέβαιο, ότι έχει σημαντική θέση στη γρήγορη επιλυση συγκεκριμένων διαφορών.

Ως αντίβαρο στην υπερβολική δικαστηριοποίηση των σχέσεων, η διαμεσολάβηση είναι πάνω απ' όλα υπόθεση των μερών.

Αυτή η φιλική διαδικασία συνεργασίας, χωρίς μυστικές ή ειλημμένες από το διαμεσολαβητή αποφάσεις, δεν είναι, παρ'όλα αυτά συνώνυμο μιας δικαιοσύνης «σε εκπώσεις» ή, χειρότερα, «εκτός νόμου», αλλά ένας νέος χώρος δικαιοσύνης που εμπιστεύεται τα ενδιαφερόμενα μέρη ως προς τη διαμόρφωση και οικειοποίηση της δικής τους λύσης.

Όταν μια δικαστική διαδικασία είναι εκκρεμής, το *impetium* του δικαστή κατ' αίτηση των μερών τίθεται εντός παρενθέσεων εις όφελος της αναζήτησης κατανόησης

και κατευνασμού, αποφεύγοντας την επιδείνωση των παθών.

Η λύση που θα διαμορφωθεί πρέπει, σε κάθε περίπτωση, να σέβεται τη δημόσια τάξη και να λαμβάνει υπόψη τις ιδιαιτερότητες του τομέα της πνευματικής και βιομηχανικής ιδιοκτησίας: οι σχετικές άδειες, η αναγνώριση των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, η συχνά διασυνοριακή πλευρά των διαφορών, η πολυπολοκότητά τους, η μάχη κατά της παραποίησης που επιβάλλει την παύση της παραβάσεως.

Αντί να συντάσσεται στο βραχυπρόθεσμο σκοπό της απονομής της δικαιοσύνης που είναι η έκδοση αποφάσεως, η διαμεσολάβηση αφορά το μακροπρόθεσμο στόχο της κοινωνικής ειρήνης.

Ευνοεί, πέρα από την υποβληθείσα διαφορά, την επιδίωξη της διατήρησης των (καλών) σχέσεων μεταξύ των μερών όταν αυτές παρουσιάζουν ενδιαφέρον και η συνέχισή τους αποδεικνύεται εφικτή.

Για κάποιους, το άγνωστο προκαλεί φόβο: για τους δικαστές, η διαδικασία της διαμεσολάβησης συμβολίζει συχνά μια απώλεια του δικού τους *imperium* και, για τους δικηγόρους, απώλεια οικονομική.

Έτσι, πολλοί είναι οι δικηγόροι που εκτιμούν ακόμα, συνειδητά ή μη, ότι η δικαστική διαδικασία είναι πιο προσοδοφόρα από μια συμβιβαστική λύση.

Ωστόσο, συντασσόμενοι με τον συνάδελφό μας του Δικηγορικού Συλλόγου Βρυξελλών και επίσης διαμεσολαβητή *Ani Schneebalg*, υπενθυμίζουμε, ότι εκτός από την υποχρέωση συμφιλίωσης / συνδιαλλαγής που έχει ο δικηγόρος, του επιτρέπεται να συνδέσει το ποσό της αμοιβής του, όχι τόσο με την επιμέλεια που επέδειξε και τα στρεβλά αποτελέσματα, που επέφερε, αλλά με την ποιότητα και την ταχύτητα του αποτελέσματος που επτεύχθη.

Αντί της διαιώνισης της «κουλτούρας» της μονομαχίας, μια συμβιβαστική λύση πολύ καλύτερα από μια ευνοϊκή δικαστική κρίση αποφέρει στον πελάτη αυτό που αναζητά πραγματικά.

Η χαρά της ενεργούς συμβολής σε αυτή τη συμβιβαστική λύση είναι συχνά ανώτερης ποιότητας απ' ό,τι αυτή που πετυχαίνεται με μια δικαστική νίκη, χωρίς να υπολογίζεται, ότι μια τέτοιας ποιότητας παρεχόμενη υπηρεσία προς τον πελάτη δημιουργεί εξάρτηση και επαναφέρει στη Δικαιοσύνη την απωλεσθείσα(:) αίγλη της.

Η διαμεσολάβηση πρέπει, λοιπόν, να καταναλώνεται χωρίς περιορισμούς από εκείνον, που υιοθετεί ηθελημένα και εν πλήρει επιγνώσει τη λύση αυτής για τις διαφορές σε δικαιώματα πνευματικής ή βιομηχανικής ιδιοκτησίας.

Ναρκωτικό ή ιός, πρέπει να την κολλά και να την αφήνει να κυλά μέσα στις αρτηρίες του, για να επιρρέσει να εκδηλωθεί ελεύθερα η φαντασία και η δημιουργικότητα.

Δεν απομένει στους άμεσα ενδιαφερομένους – δικηγόρους, συμβούλια βιομηχανικής ιδιοκτησίας, επιχειρήσεις και άλλους φορείς καινοτομίας και δημιουργίας – παρά να την καλλιεργήσουν για να της δώσουν υλική υπόσταση.